

názor vyložili v ten smysl, že o napadlém pozůstalostním jmění není třeba v seznamu činiti zmínky. Rozsudek spokojuje se pouze s tím, že vůči této obhajobě obžalovaného uvádí, že obžalovaný byl si vědom toho, že nárok dědický má, že z pozůstalosti jeho otce připadlo mu značné jmění a že proto byl na radě u svého švakra, jak se má ohledně jmění toho zachovati. Napadený rozsudek nezabývá se však otázkou, zda si obžalovaný přes radu dvou advokátů, svých blízkých příbuzných, byl vědom toho, že jest povinen v seznamu jmění napadlé dědictví uvést. Zjištění v naznačeném směru jest nepostrádatelné, neboť, byl-li obžalovaný skutečně na pochybách o tom, zda má v seznamu jmění, jenž mu byl zaslán, napadlé dědictví uvést, či nikoliv, byl na pochybách o příslušných ustanoveních občanského zákona a exekučního řádu, a, dali-li mu oni advokáti radu, že tak učiniti nemusí, a nabyli-li v důsledku této rady přesvědčení, že napadlé dědictví do seznamu jmění nepatří, byl obžalovaný v omylu o předpisech práva soukromého, jenž se rovná omylu skutkovému, trestnost jeho podle § 2 písm. e) tr. zák. vylučujícímu. Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a uznati tak, jak se stalo.

Čís. 2574.

»Lstivým předstíráním« ve smyslu § 197 tr. zák. jest jakékoliv nepravdivé tvrzení, jež směřuje k oklamání jiného a jež je podle okolností případu k tomu způsobilým.

Užil-li pachatel, by přiměl jinou osobu k poskytnutí úvěru, nejen prostředku, jež nepovažoval za šálivý, nýbrž zároveň také nepravdivých údajů, nepozbývají tyto nepravdivé údaje, směřovaly-li a byly-li způsobilými k oklamání, rázu lstivého předstírání tím, že nejdůležitějším prostředkem k dosažení (domáhání se) úvěru bylo jednání pachatelovo, v němž tento nemusel spatřovati jednání šálivé.

Spadá sem vydávání se za Sokola nebo příslušníka určité politické strany.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1926, Zm II 286/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 8. května 1926, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin dílem dokonaného, dílem nedokonaného podvodu podle §§ů 8, 197, 200 a 203 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu pojednal a rozsoudil, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnosti státního zastupitelství, napadající rozsudek nalézacího soudu důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 písm. a) § 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Rozsudek zjišťuje, že Nejvyšší vojenský soud v Praze povolil obžalovanému k jeho odvolání z rozsudku divisiního soudu v Bratislavě ze dne 25. května 1925, jímž byl obžalovaný odsou-

zen pro zločin podvodu, disciplinární přestupek lehkomyšlného dělání dluhů a přečiny svémocného vzdálení se a porušení podřízenosti do žaláře na tři měsíce a propuštěn z hodnosti četnického strážmistra a to bezpodmínečně, podmíněný odklad výkonu trestu se zkušební dobou v trvání dvou let, že výměr o přeložení obžalovaného do výslužby dnem 1. září 1925 byl mu doručen teprve dne 20. března 1926, kdy obžalovaný byl již ve vyšetřovací vazbě, že výnos generálního velitele četnictva, jímž obžalovaný byl zbaven hodnosti četnického strážmistra, byl doručen manželce obžalovaného dne 8. října 1925 a tato obžalovaného o tom nezpravitla, že obžalovaný je ještě v onom výměru označen jako četnický strážmistr, dospívá k závěru, že, vydával-li se obžalovaný v případech tu v úvahu přicházejících za četnického strážmistra, nemusilo to býti podle jeho vědomí lstivým předstíráním, a uvádí pak v rozhodovacích důvodech: »Vydávání se za Sokola anebo za příslušníka té které politické strany, vzhledem k tomu, že se obžalovaný ve všech případech legitimoval, pokud se týče představoval též jako četnický strážmistr, bylo snad při požadování úvěru prospěšnou pomůckou, rozhodujícím však podle přesvědčení nalézacího soudu byl ve všech případech pro poskytnutí úvěru charakter veřejného zaměstnance. Též udání nesprávné adresy . . . nepovažoval soud za lstivé předstírání.« Rozsudek vylučuje tedy lstivé předstírání v případech, v nichž se obžalovaný vydával také za Sokola nebo příslušníka některé politické strany proto, že nejdůležitější prostředek k dosažení pokud se týče domáhání se úvěru záležel v těchto případech v tom, že obžalovaný se legitimoval, nebo představil jako četnický strážmistr, tedy v činnosti, o níž obžalovaný mohl míti za to, že není šálivou. Zmateční stížnost napadá rozsudek v tomto směru právem důvodem zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. Lstivým předstíráním po rozumu § 197 tr. zák. je jakékoli nepravdivé tvrzení, jež směřuje k oklamání jiného a jež je podle okolností případu způsobilým k oklamání. Užil-li pachatel, by přiměl jinou osobu k poskytnutí úvěru, nejen prostředku, jež nepovažoval za šálivý, nýbrž zároveň také nepravdivých údajů, nepozbývají tyto nepravdivé údaje, směřovaly-li k oklamání a byly-li způsobilými k oklamání, rázu lstivého předstírání tím, že nejdůležitějším prostředkem k dosažení nebo domáhání se úvěru bylo jednání pachatelovo, v němž tento nemusil spatřovati jednání šálivé. Že však vydávání se za Sokola nebo příslušníka určité politické strany směřovalo v souzeném případě k oklamání osob, o něž tu jde, a bylo též způsobilým k jejich oklamání, vysvítá z rozsudkových zjištění, že obžalovaný se vydával za Sokola neb za příslušníka určité politické strany, by spíše úvěru dosáhl, a že toto jednání bylo prospěšnou pomůckou pro žádání úvěru.

Čís. 2575.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Nejde o neodvratnou překážku ve smyslu § 427 odst. třetí tr. ř., přehlédli-li obžalovaný (redaktor), že v soudní obálce jest kromě seznamu kmetů též obsílka ke hlavnímu přelíčení.